νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἕνας ἄλλος ποῖος εἶνε ὁ Χάμ καὶ νὰ τοῦ τὸ πῶ ;) *Νέαν Ἑλλάδα, Περσέα, Ὀδύλλην, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *3ην Ὀκτωβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(*Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Νοεμβρίου*)

454. *Λεξίγριφος*

Φθόγγος μουσικῆς τὸ πρῶτον,
Μέλος σώματος τὸ ἄλλο·
Ποιητὴν Ἕλληνα κάμνουν
Καὶ τὰ δύο μου μεγάλο.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ραμλιωτάκι

455. *Συλλαβόγριφος.*

Ἕνα σύμφωνον ἁπλῶς
Μὲ προστακτικὴν ἑνώνεις
Καὶ μιὰ νῆσον τουρκικὴν
Στὸ Αἰγαῖον φανερώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρυδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

456. *Στοιχειόγριφος.*

Ἔντομον εἶμαι θηλυκόν
Καὶ πανταχοῦ πολὺ κοινόν.
Ἂν δύο γράμματα μοῦ σβύσῃς,
Εὐώδη ἄνθη θὰ παντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

457. *Μεταγραμματισμὸς*

Βγάζω Ε καὶ βάζω Ο
Καὶ ἀπὸ δένδρο ὑψηλό,
Βασιλικὴ ἐργαῖον
Καὶ πολὺ γενναῖον.
Αἴφνης βλέπω ζωντανό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

458. *Ψαρόκοκκαλον*

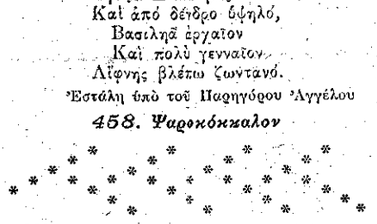

Ἀντικατασταθοῦν αἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκεται κατὰ σειρὰν: Βασιλεὺς τῆς Κρήτης, πτηνὸν στεγανόπουν, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὀπωρικόν, πόλις τῆς Ἑλλάδος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ζῷον ἄγριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

459. *Πυραμὶς*

+	Οἱ σταυροὶ εἰς τῶν 7 σοφῶν.
* + *	= Θεὸς τῶν δασῶν.
* * + * *	= Κράτος Εὐρώπης.
* * * + * * * *	= Πατρὶς τοῦ ἄνω σοφοῦ.
* * * * + * * * * *	= Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας

460. *Ἀπορία*

Δύο υἱοὶ καὶ δύο πατέρες εἰσῆλθον εἰς ἕνα κῆπον καὶ ἔκοψαν ροδάκινα. Ἔφαγαν καθεὶς ἀπὸ ἕν, καὶ ὅμως δὲν ἐχρειάσθησαν παρὰ τρία. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρόδου Μοσχοβόλημα

461. *Μεσοστιχὶς*

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Δημοκρατίαν τῆς Ἀμερικῆς.

1, Βασίλισσα τῶν Θηβῶν. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας. 4, Ρωμαῖος Ρήτωρ. 5, Ποτόν. 6, Υἱὸς τοῦ Πριάμου. 7, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς. 8, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 9, Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Ὑποδούλων

462. *Ἐλιποσύμφωνον.*

ααα - ο - ηιο - ου - ω - εαυο

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαραμένο Φοῦλι

463. *Γρῖφος*

Ο αμ'

1
1 1
1 1 1
1 1
1

Ἐστάλ. ὑπὸ Μπαρουτοκαπνισμένης Γαλανόλευκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39

393. Μίασμα (μῖ, ᾶσμα.)— 394. Ἰωνία - Γωνία.— 395. Φώκη-φακή.—396. Ὁ Ὥρος, ἡ ὥρα, τὸ ὄρος.

397.
Κ Α Μ Ε Λ Ι Α
Ε Α
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ
Ο Ο Ω Ω
Δ Σ Ν Ν
Ο Ι
Ν Α

398.
Α Ἀ ς
ε ν ο
ο δ ε
π ρ σ
Γ ρ η γ Ὁ ρ ι ο ς
δ μ λ
ο ἀ δ
ε χ ο
Θ η ς

399. Διότι αἱ ἀναμμέναι λαμπάδες δὲν περιπατοῦν μόναι των.— 400. ΑΝΔΡΟΣ (Ἄρης, ἄΝω, ΜΙΔας, ΠέτΡος, ΚάδμΟς, Ὁμηρο Σ.)— 401. Ἀετὸς οὐ θηρεύει μυίας.— 402. *Ὁ ὑπομένων νικᾷ* (ο ὑπο μ' ἐν ο - ν - νῖ κᾶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στῖχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8ξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Πάντες ψηφίσατε τὸ πατριωτικὸν ψευδώνυμον ***Κωνσταντινούπολις.***
Ἀττικὴ Δύσις (*ΙΒ'*, *291*)

Μίαν λευκὴν ψῆφον καὶ διὰ τὸ ὑπέρχον ψευδώνυμον:
ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ (*ΙΒ'*, *292*)

Ἀνταλλάσσω κάρτας μόνον μὲ δεσποινίδας. Συγγνώμην ἐπειδὴ παρεξηγήθην ἐν τῇ προηγουμένῃ μου μικρᾷ ἀγγελίᾳ τοῦ 41ου φύλλου.— *Ἀφελὴς Ξανθούλα.* (*ΙΒ'*, *293*)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ "ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ,,

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Συλλόγου ἐξελέγησαν: πρόεδρος: *Δάφνης Στέφανος*, ἀντιπρόεδρος: *Πρίγκιψ τῶν Μεδίκων*, ταμίας: *Ξανθὸς Μαρκήσιος*, γραμματεύς: *Νέα Ἑλλάς*, σύμβουλοι: *Φοῦλι*, *Ἐξόριστος Βασιλιᾶς*, *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ*. Διεύθυνσις Συλλόγου: κ. Θεοδόσιον Σ. Δημόπουλον. Ναύπλιον. (*ΙΒ'*, *294*)

Ἱδρυσις Α' παραρτήματος Συλλόγου «Παλαμήδης» ἐν Πόρτ-Σαΐδ.— Πρόεδρος: *Ἄγνωστος*, ἀντιπρόεδρος: *Φίλος τῆς Διαπλάσεως*, γραμματεύς: *Αἷμα τῆς Ἐλευθερίας*, ταμίας: *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*. Ζητήσατε Καταστατικά. Διεύθυνσις: Mlle Surce de Sentiments, Poste - Restante, Port - Said (Egypte) (*ΙΒ'*, *295*)

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι Συλλόγου «Παλαμήδης». Πύργου: *Πυγμαλίων*, Σύρου: Δημήτριος Παπαδάκης, Χίου: *Ἕνα Χιωτάκι*, Ἰδραημίας (Αἰγύπτου): Νικόλαος Οἰκονόμου. (*ΙΒ'*, *296*)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ,,

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἀγγέλλομεν, ὅτι ἑνωθέντες μετὰ τοῦ πανισχύρου «*Κυανοῦ Κόμματος*», θὰ ὑποδείξωμεν μετ' αὐτοῦ κοινὸν ψηφοδέλτιον κατὰ τὴν τελικὴν ἐκλογήν. Ἀποφεύγοντες συνήθεις δηλώσεις, ἀρκούμεθα νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ νίκη ἔκλινεν ἤδη πρὸς τὸν ἰσχυρότατον τοῦτον συνδυασμόν. (*ΙΒ'*, *297*)

Δηλῶ ὅτι εἶμαι ἔνθερμος ὀπαδὸς τοῦ χρηταιοῦ Συλλόγου «Παλαμήδης» καὶ ὅτι πόση δυνάμει θέλω ὑποστηρίξει τοὺς ὑποψηφίους του εἰς τὴν τελικὴν ψηφοφορίαν τοῦ ἐφετεινοῦ Δημοψηφίσματος.—*Ἀττικὴ Δύσις.*

Ἐμπρός, ἀγαπητοί! Τὴν λευκήν σας ψῆφον διὰ τὴν *Ἀττικὴν Δύσιν.* (*ΙΒ'*, *299*)

Ὅλοι ἄσπρο! ἄσπρο στὰ πατριωτικὰ ψευδώνυμα: *Αἷμα τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*, *Κωνσταντινούπολις.*—*Ἀττικὴ Δύσις.* (*ΙΒ'*. *300*)

Εὐχαριστῶ Διοικητικὸν Συμβούλιον «Κυανοῦ Κόμματος» διὰ τὴν διαγραφήν. Ἀπεργόμενος, εὔχομαι αὐτῷ Μαθουσαλιότητα!— Διὰ *Δάφνης Στέφανον*, *Νέα Ἑλλάς.*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 393*)

ΑΘΗΝΩΝ: Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα, Ἀθ. Ζ. Χανιώτης, Θεοδ. Παναγιωτόπουλος, Εὐαγ. Κ. Γεωργίου, Σοφία Μ. Φιλιπποπολίτου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεοδ. Γ. Βαρελας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΡΓΟΥΣ: Βασ. Γ. Πήτας.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸ Ναυτόπουλο, Ἀλοῦσ. Τζουλάτης, Φρ. Ι. Τζουλάτης, Σπ. Ν. Σαμαρτζῆς, Θ. Ἀγγ. Κωνσταντόπουλος, Χρ. Τριάντης, Ἠρ. Τριάντης, Μ. Κῖτσος, Γ. Νικολάτος, Ἀνδρ. Ἀλεξόπουλος, Κώστας Κιβαδιας, Λουκᾶς Κῖτσος, Ι. Παπαδιαμαντόπουλος, Κ. Ν. Κουτρουμπας, Πηγὴ Ἀγάπης, Ἐπαμ. Γκίκας, Στ. Κουτρουμπας.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδ. Γ. Συλλιμνιώτης (41 42 43).
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀργυρὼ Ι. Μιχελῆ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΒΑΡΝΗΣ: Νεράϊδα τοῦ Εὐξείνου.
ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ: Δωδωναῖος.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἀντ. Ἀλετρᾶς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Πάτραις ΙΩΑΝΝ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Πλεονάζουν λεπτὰ 60 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1911 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερίσσευσαν καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴ ἔχωμεν.

Τύποις «Λύχνου Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2367

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία	δρ. 3,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἐξάμηνος	» 1,50	Ἐξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 13 Ὀκτωβρίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 46*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΗ' (*Συνέχεια*)

Πρόχειρος καλύβη.

Ὁ Πέτρος τὸν ἄφισε κ' ἐπλησίασε τοὺς δύο του φίλους. Εἶχον ἤδη ἀπελευθερώσει τὸν Πάντσον, εἰς κακὴν κατάστασιν, ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἵππου του, καὶ ἀφοῦ τὸν ἀφώπλισαν, τὸν ἔδεσαν καλὰ διὰ νὰ ἀποφύγουν νέαν ἐπίθεσιν ἐκ μέρους του.

Βλέποντες ἐπιστρέφοντα τὸν Πέτρον, τὸν ἠρώτησαν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Λοιπόν;

Ὁ Πέτρος τοῖς ἐξήγησεν ὅπως ἠμπόρεσε τὴν κατάστασιν. Οἱ δύο ἄνδρες ἐδυσφόρησαν καὶ τότε ὁ νέος τοὺς ἐκέτευσε:

— Βοηθῆστέ με νὰ τὸν περιποιηθῶ, γιὰ νὰ μοῦ 'πῇ ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου!

Οἱ γκῶσσοι ὑπεχώρησαν, συγκινηθέντες.

— Θὰ σᾶς πληρώσω, προσέθεσεν ὁ Πέτρος, ζητῶν νὰ βγάλῃ τὸ πορτοφόλι του.

Τὸν ἐμπόδισαν διὰ ζωηρᾶς χειρονομίας:

—Ὄχι χρήματα, εἶπαν, μᾶς φθάνει ἡ φιλία σου.

—Ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ, φίλοι μου, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, θλίβων τὰς τυλῶδεις των χεῖρας. Καὶ τώρα ἐμπρός!

Ἀλλὰ πῶς νὰ μεταφέρουν τὸν μεγαλόσωμον ἐκεῖνον τραυματίαν; Δὲν εἶχαν οὔτε φορεῖον, οὔτε ἁμάξι, καὶ ἡ πουλπερία ἦτο μακράν.

Ὁ Ἀνσέλμος συνέλαβε τότε μίαν ἰδέαν.

Κατὰ μῆκος τοῦ *ριαντσουέλου*, ὑπῆρχον ὑψηλά, εὐλύγιστα δενδρύλλια. Ἔκοψαν ἀπ' αὐτὰ κλώνους κ' ἐσχημάτισαν μίαν στέγην, ἱκανὴν ὁπωσδήποτε νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχήν. Ἀρχιζε καλοκαίρι, ἡ θερμοκρασία ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλή, ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ μένῃ εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ τὴν νύκτα.

Μὲ τέσσαρα μικρὰ δένδρα, μισοξεριζωμένα ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, ἔστησαν τὸ τετράγωνον πλέγμα, τὸ ὁποῖον εἶχον κατασκευάσῃ ἐν εἴδει καλύβης.

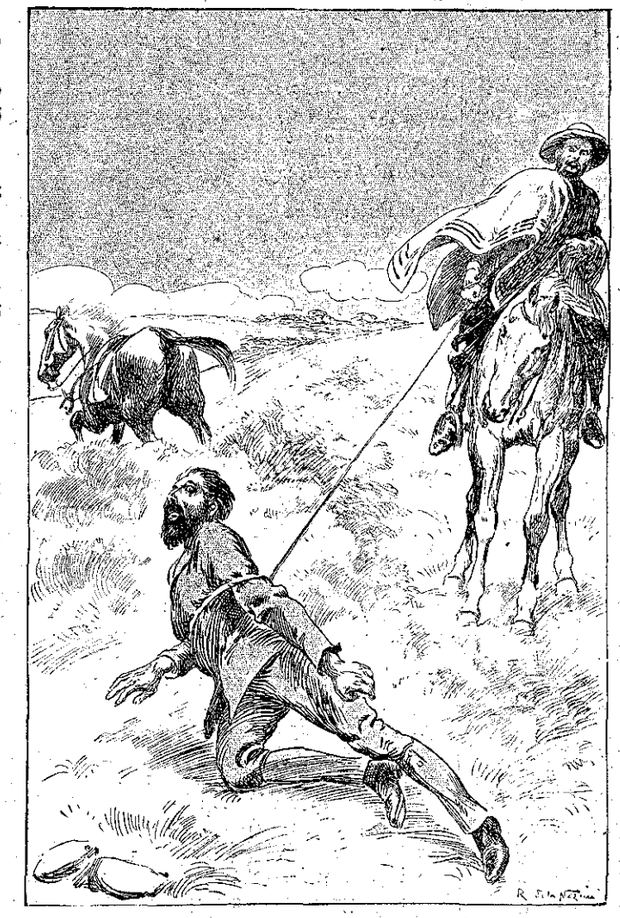

«Τὸ λάζο τοῦ Ἀνσέλμου εἶχε περιπλέξῃ τὸν Σάρδαν.» (Σελ. 391, στ. α')

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πέτρος ἔκοπτε χόρτον μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ Πάντσου, ὁ ὁποῖος ἐμούγγριζεν ἀπὸ τὴν λύσσαν του, δεμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'

ΤΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Τὰ δίκαια τοῦ Πάντσου.

Ἀφοῦ ἀπετιλείωσαν τὴν πρόχειρον καλύβην, μετέφεραν τὸν Ροδριγκέζ, γογγίζοντα ὑποκώφως ἀπὸ τοὺς πόνους, καὶ τὸν ἐξήπλωσαν ὑπὸ τὴν στέγην, ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ στρώματος τοῦ χόρτου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἑτοιμάσῃ ὁ Πέτρος.

Τὸν ἐξέδυσαν καὶ τοῦ ἔσχισαν τὸ ὡραῖόν του *πόντσο*, διὰ νὰ ἐπιδέσουν τὸ σπασμένο του πόδι, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Ἱερώνυμος μὲ δεξιότητα, μαρτυροῦσαν ὅτι εἰς τὴν πάμπαν δὲν εἶχαν ἀνάγκην ἰατροῦ.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπίδεσιν, ὁ ὡραῖος Ἀνδαλούσιος, καταβληθεὶς ἀπὸ τοὺς πόνους, ἔχασεν ὁλωσδιόλου τὰς αἰσθήσεις του.

Τὸν ἄφισαν λιπόθυμον καὶ ἤρχισαν ἀμέσως νὰ περιφράττουν τὴν πρόχειρον καλύβην, ὅπου ὁ Πέτρος θὰ ἔμενε διὰ νὰ περιποιῆται τὸν τραυματίαν, μὴ θέλων νὰ τὸν ἀφίσῃ, παρὰ διὰ νὰ τρέξῃ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ προσφιλοῦς του πατρός.

Ἔκαμνε ζέστην, ἦτο ἡ δεκάτη ὥρα, οἱ ἄνθρωποι ἐπεινοῦσαν. Ὁ Πέτρος δὲν ἠθέλετο πεῖναν, ἐδέχθη ὅμως νὰ προγευματίσῃ μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του. Ἐξεδίπλωσαν τὰ τρόφιμα, τὰ ὀφει-

λόμενα εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ κὺρ Ἀντώνη, ἔφεραν πλησίον των καὶ τὸν Πάντσον, τοῦ ὁποίου ἠλευθέρωσαν τὰς χεῖρας, κ' ἔφαγαν ὅλοι μὲ τὴν ἰδίαν ὄρεξιν, ἀρδεύσαντες τὸ γεῦμά των μὲ τὸ δροσερὸν νερὸν τοῦ *ριαντσουέλου*, ὁ φλοῖσβος τοῦ ὁποίου διέκοπτε μόνος τὴν πένθιμον σιγὴν τῆς πάμπας.

«Μετέφεραν τὸν Ροδριγκέζ...» (Σελ. 397, στ. γ.)

Ἅμα ἐκλείσθησαν τὰ μαχαίρια κ' ἐφυλάχθησαν πάλιν εἰς τὰς ζώνας, ἐτοποθέτησαν τὰ φαγητὰ ποῦ ἐπερίσσευσαν, εἰς μίαν ἄκραν τοῦ αὐτοσχεδίου *ράντσου* καὶ ἀπετελείωσαν εἰς ὀλίγας ὥρας τὴν πρωτογενῆ αὐτὴν κατοικίαν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἀνσέλμος, θὰ φύγω μὲ τὸν Πάντσο καὶ θὰ πάω νὰ εἰδοποιήσω τὸν Ἀντώνη. Θὰ γυρίσω νὰ σᾶς φέρω φαγιά. Μὴ στενοχωρίεσθε. Ὁ Γερώνυμος δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ.

Ὁ τραυματίας, ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν του, εἶχε περιπέσῃ εἰς ὕπνον πυρετικόν. Ὁ Πέτρος τοῦ ἔβαζεν εἰς τὸ μέτωπον πανιὰ βρεγμένα μὲ κρύον νερόν.

Οἱ γκῶσσοι δὲν ἐννοοῦσαν πῶς «εἶχε καρδιὰν» νὰ περιπαίῃται τὸν ἐχθρόν του, ἐθαύμαζαν ὅμως τὸν προστατευόμενόν των, ὁ ὁποῖος τοῖς ἐφαίνετο ὂν ἐξαιρετικόν.

Ἐσελλώθησαν λοιπὸν τὰ ἄλογα, ἐλύθη ἐν μέρει ὁ Πάντσος διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ καβαλλικεύσῃ, καὶ ἦσαν ἕτοιμοι πλέον νὰ φύγουν, ὅταν ὁ τελευταῖος αὐτὸς ὡμίλησε διὰ πρώτην φοράν.

— Θέλω τὰ πενταπόσια μου πιάστρα, εἶπε.

— Ποιὸς σοῦ τὰ χρεωστεῖ;

— Ὁ Ἱσπανός. Τὰ πῆρε τοῦ σκοτωμένου ἀδελφοῦ μου χθὲς τὸ βράδυ. Εἶνε δικά μου. Σήμερα τὸ πρωΐ μοῦ τὰ ὑποσχέθηκε. Μοῦ ὡρκίσθηκε στὴ ζωή του πῶς θὰ μοῦ τἄδινε, ἂν τοῦ ἔλεγα ὅσα εἶδα καὶ ἄκουσα. Τοῦ τὰ εἶπα ὅλα, ἀλλὰ δὲν ἐκράτησε τὸ λόγο του.

— Δὲν ἐκράτησε τὸ λόγο του; ἐπανέλαβεν ὁ Ἀνσέλμος σοβαρός.

— Κι' ὡρκίσθηκε 'στὴ ζωή του; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἱερώνυμος μὲ τὸ ἴδιον ὕφος.

— Θέλω τὰ πενταπόσια πιάστρα μου! ἐδήλωσε πάλιν ὁ Πάντσος.

— Θὰ σοῦ τὰ δώσω γιατὶ σοῦ τὰ χρωστᾷ, εἶπεν ὁ Ἀνσέλμος, πλησιάζων τὸν τραυματίαν.

— Ἅμα τὰ λάβω, δὲν ἔχετε πιὰ νὰ φοβηθῆτε τίποτ' ἀπὸ μένα, ἐβεβαίωσεν ὁ γκῶσσος. Οὔτε σεῖς οἱ δυό, οὔτε ὁ μικρὸς Γάλλος. Ἐγὼ ὅ,τι ἔκαμα, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ πάρω τὰ λεπτά μου. Ἔπειτα ἐγὼ δὲν ἄγγιξα τὸ ρεβόλβερ μου. Αὐτὸς ἐπυροβόλησε. Σᾶς βεβαιῶ.

Πραγματικῶς, τὸ ὅπλον, μὲ τὰ ἓξ φυσίγγια, εὑρίσκετο ἄθικτον εἰς τὴν ζώνην του. Δὲν ἐψεύδετο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τῷ φανοῦν ἐπιεικεῖς.

Διατὶ μὲ βασανίζεις;

Ὁ Ροδριγκὲ τὰ ἤκουσεν ὅλα, ἀλλὰ δὲν ἐδοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Πρὸς τί; Εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐχθρῶν του. Τὸ κυριώτερον ἦτο νὰ σώσῃ τώρα τὴν ζωήν του· ὅσον διὰ χρήματα, εἶχε τρόπον νὰ εὕρῃ ἄλλα, ὅταν θὰ ἐγίνετο καλά...

Εἶδε τὴν τριχωτὴν χεῖρα τοῦ γκώσσου νὰ ψάχνῃ τὰ θυλακιά του καὶ νὰ βγάζῃ δέσμην χαρτονομισμάτων, τυλιγμένων μέσα εἰς ἕνα *καρνέ*. Καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια, ὅταν τὸν ἤκουσε νὰ λέγῃ φαιδρῶς:

— Νὰ μὲ τί θὰ πληρωθοῦμε γιὰ τοὺς κόπους μας! Ἂς μοιράσουμε!

Ἀλλ' ἐπενέβη ὁ Πέτρος.

— Ὄχι, εἶπε, δὲν κάνει νὰ κλέψῃς. Πάρε τὰ πενταπόσια πιάστρα, ποῦ σοῦ χρωστᾷ, ἀλλ' ἄφισε τὰ ἄλλα.

Κ' ἐπειδὴ ἔβλεπε τοὺς χωρικοὺς διατεθειμένους νὰ ἀντισταθοῦν, προσέθεσεν ἐξάγων τὸ πορτοφόλι του:

— Ἐγὼ νὰ σᾶς δώσω ὅσα λεπτὰ θέλετε· αὐτὰ ὅμως νὰ τἀφήσετε 'κεῖ!

Οἱ γκῶσσοι ὑπέκυψαν καὶ τῷ παρέδωσαν τὰ χαρτονομίσματα χωρὶς λέξιν.

Ὁ Πέτρος ἀπέσυρεν ἕν, τὴ ἔδωσεν εἰς τὸν Πάντσον καὶ ἡτοιμάσθη νὰ φυλάξῃ τὰ ἄλλα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Σάρδα, ὅταν τὸ *καρνέ*, ἀνοιχθέν, τῷ ἀπέσπασεν ὑπόκωφον ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως.

Ἦτο *καρνέ*, δηλαδὴ φυλλάδιον τραπεζιτικῶν ἐπιταγῶν (τσὲκ) τῆς Ἀγγλικῆς Τραπέζης ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Μαρκησίου Ριονσαί.

— Ὦ, Θεέ μου! ἀνέκραξε.

Οἱ τρεῖς γκῶσσοι, ἀκίνητοι ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν, δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ προφέρουν λέξιν.

Τὰ μάτια τοῦ Σάρδα, γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν, ἦσαν προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ νέου.

«Θὰ μὲ σκοτώσῃ!» ἐσύλλογίζετο.

— Τί σημαίνει αὐτό; εἶπεν ὁ Πέτρος. Αὐτὸ τὸ φυλλάδιο τῶν τσέκ, μαζὶ μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα, μαρτυρεῖ ὅτι τὰ πήρατε ὅλα ἀπὸ τὸν πατέρα μου!

Ὁ Σάρδας δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Ὁ Πέτρος ἐξήτασε τὸ βιβλιάριον: Τὸ τελευταῖον τσὲκ ἦτο ὀκτὼ χιλιάδων φράγκων. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία· ἡ δέσμη ἐκείνη τῶν ὀκτὼ γαλλικῶν χαρτονομισμάτων, ἀνακατευμένων μὲ μερικὰ ἀργεντινά, ἀπεδείκνυεν ἐντελῶς τὴν κλοπήν.

Ὁ Πέτρος ἐνόμισεν ὅτι ἐξήγησε πλέον τὰ πάντα. Ὁ Σάρδας εἶχεν ἐλκύσῃ τὸν μαρκήσιον εἰς παγίδα, τὸν εἶχε λῃστεύσῃ καὶ τὸν ἐκρατοῦσε κάπου περιωρισμένον, βεβαίως διὰ νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῇ περισσότερον.

«Ὄχι, δὲν κάνει νὰ κλέψῃς!» (Σελ. 398, στ. 6'.)

Τὸ νὰ φονεύσῃ λοιπὸν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἦτον ὡς νὰ κατεδίκαζεν εἰς θάνατον τὸν πατέρα του. Ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ περισκέψεως.

Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ *ράντσο* μὲ τοὺς τρεῖς γκώσσους καὶ ἀπεμακρύνθη ὥστε νὰ μὴν ἀκούεται ἡ φωνή του ἀπὸ τὸν Σάρδαν.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω

καλά, τοῖς εἶπεν, ἀλλὰ συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαρόν. Πηγαίνετε νὰ μοῦ φέρετε ἐδῶ τὸν Ἀντώνην.

— Πολὺ καλά, ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνσέλμος.

Εἶχε λύσῃ ἐντελῶς τὸν Πάντσον, πεισθεὶς ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν λογικήν του: τώρα ποῦ εἶχε τὰ χρήματά του, ἐγίνετο φίλος ἐκείνων ποῦ τὸν ἐπλήρωσαν.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐκαβαλλίκευσαν καὶ ἀπῆλθον ἀλοταχῶς.

Ὁ Πέτρος ἐπέστρεψε σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸ *ράντσο*, μὲ τὸν Ἱερώνυμον. Ὁ Σάρδας τοὺς ἤκουσεν, ἀλλὰ δὲν ἄνοιξε τὰ μάτια, φοβούμενος μὴν ἀναγνώσῃ τὴν καταδίκην τοῦ εἰς τὸ βλέμμα τοῦ νέου.

Ὁ γκῶσσος ἐξῆλθε πάλιν διὰ νὰ εὕρῃ τίποτε ποῦ νὰ εἰμπορῇ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κάθισμα κ' ἐπανῆλθε μ' ἕνα χονδρὸν κομμάτι κορμοῦ, καταλληλότατον διὰ τὸν σκοπόν του. Ἔπειτα πάλιν ἐπῆγε νὰ εὕρῃ καὶ ἄλλα, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐπίπλωσιν τῆς καλύβης.

Ὁ Πέτρος ἐκάθησε. Κρατῶν τὸ μέτωπόν του μὲ τὰ δύο χέρια, ἐσυλλογίζετο τὴν ἐξαφνικὴν του ἀνακάλυψιν, τὸν πατέρα του λῃστευμένον καὶ φυλακισμένον ἴσως, εἰς ἄγνωστον μέρος τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἐρήμου.

Ποῦ νὰ τὸν εὕρῃ; Πῶς νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ; Πῶς νὰναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσῃ τὸν κακοῦργον αὐτόν, ὁ ὁποῖος μετεχειρίζετο τώρα ὡς ἀσπίδα τὴν σιωπήν του;

Ἐφαίνετο κοιμώμενος, ἀλλ' ἀπὸ μερικὰ κινήματά, ἀπὸ κάτι στεναγμούς, ὁ Πέτρος ἐνόησεν ὅτι ὁ ὕπνος του ἦτο προσποίησις. Τὸν ἐπλησίασε.

— Δὸν Ροδριγκέζ, τῷ εἶπε, θὰ κάμω ὅ,τι εἶνε δυνατὸν διὰ νὰ σοῦ σώσω τὴν ζωήν. Θὰ σὲ νοσηλεύσω μὲ ζῆλον, θὰ στείλω νὰ φέρουν ἰατρὸν ἀπὸ τὸ Ροζάριος, καμμία θυσία δὲν θὰ μοῦ στοιχίσῃ ἕως νὰ θεραπευθῇς ἐντελῶς. Ἀλλὰ πές μου ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου!

Ὁ Σάρδας ἄνοιξε τὰ μάτια του, φλογερὰ τώρα ἀπὸ τὸν πυρετόν, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ χρωματίζῃ τὸ βαθυμελάχροινον πρόσωπον του.

— Θὰ σοῦ ἀπαντήσω ἄμα σηκωθῶ, εἶπε.

— Γιατὶ μὲ βασανίζεις ἔτσι; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος στενάζων.

— Γιατὶ θὰ μ' ἄφινες ἐδῶ νὰ ψοφήσω, ἂν σοῦ ἔλεγα τώρα...

— Ὄχι, σοῦ ὁρκίζομαι!

— Κρίνει κανεὶς τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ἀγαπητὲ φίλε. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου ἔτσι θὰ ἔκαμνα, δὲν ἐννοῶ λοιπὸν νὰ ἐκτεθῶ.

Ὁ Πέτρος ἔκαμε κίνημα βαθείας ἀποθαρρύνσεως καὶ κατέπνιξε τὸν λυγμόν, ὁ ὁποῖος ἐξώγκωσε τὸ στῆθός του.

Ὁ Σάρδας ὑπέλαβεν ἡσύχως μὲ τὴν γοητευτικήν του φωνήν:

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Α'.

Μὲ τὴ φλόγα τοῦ Κανάρη,
Τοῦ Ματρόζου τὴ φωτιά,
Τοῦ Μιαούλη, τοῦ Λεμπέση
Νοῦ καὶ χάρι καὶ ματιά,
Κάθε ναύτης μας λιοντάρι
Κεραυνόχαιτο θὰ πέση
Μέσ' στὰ πέλαα τὰ πλατιά.

—

Καὶ τὸ ἀφρόστηθο τὸ κῦμα
Σὲ ἄλλονε ἄτι ἀνεμιστό,
Πύργος ἄλλο, κι' ἄλλο βράχος
Ἢ καράβι φτερωτό,
Κάθε κῦμα ἡρῴου μνῆμα
Ποῦ θὰ στήσῃ ἐκεῖ μονάχος
Μὲ τὸ στῆθος ἀνοιχτό.

—

Τὸν προσμένουνε τὸ Ναύτη,
Τέτοιο Ναύτη ἀρματωλό,
Τῆς Σκλαβιᾶς τους νεκροθάφτη,
Σκλάβοι τόσοι στὸ γιαλό,
Στὸ γιαλὸ ποῦ ἀλυσσοδέσει
Τόσα χρόνια εἶχε ἡ Σκλαβιά,
Δίχως ὥρα νὰ μπορέση
Φῶς νὰ ἴδῃ καὶ Λευτεριά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΓΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΟΥ μία μεγάλη, μία ἱστορικὴ ἡμέρα: Ἡ Παρασκευή, 5 Ὀκτωβρίου. Ὁ στρατὸς τῶν συνόρων ἔλαβε διαταγὴν νὰρχίσῃ τὸν πόλεμον καὶ ἡ Μοῖρα τοῦ Αἰγαίου ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὸ Φάληρον μ' ἐνσφραγίστους διαταγάς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ κώδωνες ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκτυποῦσαν, προσκαλοῦντες τοὺς Χριστιανοὺς εἰς παράκλησιν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐπιτυχίας τῶν ἑλληνικῶν καὶ χριστιανικῶν ὅπλων. Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν εἶχε δώσῃ τηλεγραφικῶς διαταγὴν εἰς τὰς Ἐπαρχίας, καὶ οὕτως εἰς ὅλον τὸ ἐλεύθερον Κράτος, εἰς πόλεις καὶ χωρία, τὴν ἰδίαν στιγμήν, οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκτυποῦσαν καὶ οἱ Ἕλληνες προσηύχοντο... Ποία ἱερὰ συγκίνησις, ἀγαπητοί μου! ποία ἀγωνιώδης χαρά! ποία παλμώδης ἐλπίς! Εἴθε νὰ εἰσακούσῃ ὁ Θεὸς τὴν πανελλήνιον προσευχὴν τῆς μεγάλης ἡμέρας καὶ ἡ νίκη νὰ στέψῃ μέχρι τέλους τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα τὰ μαχόμενα ὁλονὲν ὑπὲρ τῶν ὅλων!

Διότι ὁ πόλεμος αὐτός, τὸν ὁποῖον ἀνελάβομεν, συμμαχήσαντες μεθ' ὅλων τῶν χριστιανικῶν Κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς, εἶνε πράγματι ἀγὼν ὑπὲρ τῶν ὅλων. Εἶνε ὁ ἀγών, τὸν ὁποῖον ἐπὶ ἕνα σχεδὸν αἰῶνα ἐπερίμενεν, ὀνειροπολοῦσε καὶ προητοίμαζε σιγὰ-σιγὰ ἡ Φυλή μας. Ἀπὸ τὴν ἔκβασίν του ἐξαρτᾶται πλέον τὸ μέλλον της, ἡ τελεία της ἀποκατάστασις. Ἂν νικήσουν τώρα τὰ Βαλκανικὰ Κράτη, τὸ μέλλον εἶνε πλέον ἰδικόν των. Τίποτε εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ ἔχουν νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τὸν προαιώνιον κοινὸν ἐχθρόν. Θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐτυχῆ ζωὴν τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν, τοὺς ὁποίους κατ' οὐσίαν, ἂν ὄχι καὶ κατὰ τύπους, θὰπελευθερώσουν ὅλους, καὶ ἥσυχα πλέον, ἡνωμένα, ἰσχυρά, θὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀνάπτυξίν των καὶ τὸ μεγαλεῖόν των. Ὁ Ἑλληνισμὸς θὰναπνεύσῃ, θὰ ζήσῃ. Καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰναδειχθῇ ὁ κυριώτερος παράγων τοῦ νέου τῆς Ἀνατολῆς πολιτισμοῦ.

Τί εὐγενὴς ἀγών, ἀγαπητοί μου! Ἀγὼν τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τῆς βαρβαρότητος, τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς τυραννίας, τῆς προόδου κατὰ τῆς στασιμότητος, τοῦ Σταυροῦ κατὰ τῆς Ἡμισελήνου! Εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὸν εὐνοήσῃ, δὲν θὰ τῷ χαρίσῃ αἴσιον τὸ τέλος; Καὶ ὅλαι αἱ περιστάσεις, ὅλαι αἱ συνθῆκαι συντείνουν διὰ νὰ τὸ ἐλπίζωμεν, διὰ νὰ εἴμεθα βέβαιοι. Δὲν ἀγωνιζόμεθα μόνοι αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ἡ ἕνωσις κάμνει τὴν δύναμιν. Ὀκτακόσιαι χιλιάδες χριστιανικῶν λογχῶν ἐφορμοῦν ὁλονὲν ταυτοχρόνως ἐναντίον τοῦ τυράννου. Ἡ μικρὰ σχετικῶς δύναμις, τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ νὰ παρατάξῃ εἰς τὰς εὐρωπαϊκάς της χώρας ἡ Τουρκία, θὰ περικυκλωθῇ καὶ θὰ κατασυντριφθῇ. Δὲν θὰ εἶνε βέβαια εὔκολον τὸ ἐγχείρημα καὶ θὰ στοιχίσῃ μεγάλας θυσίας. Ἀλλὰ μέχρι τέλους θὰ ἐπιτύχῃ. Τὴν δράσιν τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ θὰ ὑποβοηθήσῃ ὁ ἑλληνικὸς στόλος, πρὸ τοῦ ὁποίου δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ σταθῇ ὁ ἀντίπαλος. Καὶ ἐνῷ αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ κρυμμένος, ὁ τηλέγραφος δὲν παύει νὰναγγέλλῃ νίκας καὶ προελάσεις ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Μακεδονίας. Καθ' ἣν στιγμὴν σᾶς γράφω, ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἐκυρίευσε τὴν Ἐλασσῶνα, ἐπέρασε τὸ Σαραντάπορον καὶ βαδίζει πρὸς τὰ Σέρβια καὶ τὴν Θεσσαλονίκην. Ὁ βουλγαρικὸς ἐπίσης καὶ ὁ σερβικὸς βαδίζει πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ τὸ μικρὸν ἀλλὰ ἡρωϊκὸν Μαυροβούνιον ἐπεκτείνεται μέχρι τῆς Σκόδρας. Εἴθε νὰ νικήσουν οἱ χριστιανοὶ μέχρι τέλους εἰς τὰς μεγάλας, ἀποφασιστικὰς μάχας ποῦ πρόκειται σήμερον καὶ αὔριον νὰ δοθοῦν! Εἴθε εἰς τὴν προσευχῆ μας συνάντησιν νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι ὁ Ἀγὼν ἐκρίθη ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. *(Συνέχεια)*

Τότε ὅλοι οἱ φίλοι του μὲ προθυμίαν ἔτρεξαν καὶ τοῦ ἐκαθάρισαν τὸ μαλλί του,

τοῦ ἔπλυναν τὸ μοῦτρό του καὶ τὸν ἔφεραν στὰς αἰσθήσεις του. Ἐπῆγαν ἔπειτα καὶ τοῦφεραν λίγο γάλα καὶ πλεμόνι, καὶ ὅταν αἰσθάνθηκε πῶς ἦταν καλλίτερα, διηγήθηκε ὅσα τοῦ εἶχαν συμβῆ.

ΚΕΦΑΛ. Δ'.

Ὁ θυμὸς τοῦ Λέοντος δὲν εἶχεν ὅρια.

—Τὴν ἀχρεία! ἐμούγγριζε τόσον δυνατὰ ὥστε ἐσείετο ὅλο τὸ παλάτι. Καὶ νὰ τὴν κρεμάσω λυποῦμαι τὸ σχοινί. Ἔλα 'δῶ, Σκαρφάλη! Μπορεῖς ἐσὺ νὰ κα ορθώσῃς νὰ μοῦ φέρῃς ἐδῶ αὐτὴ τὴ βρῶμα τὴ θειά σου; Πήγαινε τώρα γρήγορα· ἂν δὲν τὴ φέρῃς, θὰ σὲ κάνω κομμάτια· ἂν δὲν τὸ κάνω νὰ μὴ μὲ λένε Βασιλιὰ τῶν ζώων!

Ὁ Σκαρφάλης ὁ ἀσσὸς ἔφυγε λοιπὸν γιὰ τὸν πύργο τῆς Ἀλεποῦς. Τὴν εὑρῆκε νὰ κάθεται ἡσυχα-ἡσυχα μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της, σὰν καλὴ νοικοκυρά.

— Ἂν δὲν πᾶς ἀμέσως στὸ δικαστήριο, θεία Μαριόλα, εἶπεν ὁ Σκαρφάλης, ὁ Βασιλιὰς θἄρθῃ μὲ ὅλο τὸ στρατό του νὰ σὲ πολιορκήσῃ ἐδῶ πέρα, μέσα στὸν πύργο σου.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀνηψιέ μου, λέει ἡ Μαριόλα, πολὺ πορξενεύομαι μὲ τὴ χωριατιά σου. Τέτοιους τρόπους σὲ μαθαίνουνε στὸ σχολεῖο; Ἂς εἶνε, σὲ

συγχωρῶ, γιατὶ πιστεύω πῶς δὲν ξέρεις. Λυποῦμαι ὁμως πάρα πολὺ ποῦ ὁ Βασιλιᾶς ἀκούει τῆς ψευτιὲς ποῦ τοῦ λένε γιὰ μένα. Τέλος πάντων! Ἂς πᾶμε γρήγορα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀποδείξω πόσο ψεύτικες εἶνε ὅλες αὐτὲς ἡ κατηγορίες!

Στὸ δρόμο ἡ Μαριόλα ἐσκέφθηκε, πῶς μπορεῖ νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατο, γιὰ τὰ πολλὰ κακὰ ποῦ εἶχε κάμει, ἂν δὲν ἐφεύρισκε καμμία καινούργια πονηρία γιὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ ἄλλη μιὰ φορά. Λοιπόν, ὅταν ὁ Σκαρφάλης τὴν ἐρώτησε γιατὶ ἐφέρθηκε τόσο σκληρὰ στὴν κακομοίρα τὴν Ἀρκούδα καὶ τὸ δυστυχισμένο τὸ Γάτο, ἐφάνηκε πῶς ἐρράγισεν ἡ καρδιά της ἀπὸ τὴ λύπη.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀνηψιέ μου, ποῦ εἶπε, πολὺ παράξενα μοῦ φαίνονται αὐτὰ ποῦ μοῦ λές. Ἐγὼ ἔκανα ὅ,τι μπορροῦσα γιὰ νὰ σωθοῦν μόνοι τους. Εἶνε ἀρκετὰ λυπηρὸ πρᾶγμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς καλούς του φίλους νὰ τὴν παθαίνουν ἀπὸ τὴ λιχουδιά τους· ἀλλὰ νὰ βρίσκῃ καὶ τὸν μπελᾶ του ἀφοῦ ἐπροσπάθησε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ, αὐτὸ πιὰ εἶνε φοβερό, δὲν ὑποφέρεται!

Καὶ ἡ Μαριόλα κατώρθωσε νὰ βγάλῃ δύο δάκρυα, ποῦ ἐκατρακύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὁ Σκαρφάλης εἶχε τόσο λυπηθῆ ποῦ ἔβλεπε τὴ θεία του νὰ κλαίῃ, ὥστε εἶπε μέσα του πῶς ἐφάνηκε πολὺ σκληρὸς νὰ προσβάλῃ μὲ τέτοιον τρόπο τὴν τιμιότητα τῆς Ἀλεποῦς. Ἐσκέφθηκε ὅτι τὸ καλλίτερο ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ 's αὐτὴ τὴν περίστασι, ἦτο νὰ μὴν πῇ τίποτε.

Σὲ λίγο ἡ Ἀλεποῦ ξανάλεει:

—Ὄχι πῶς δὲν ἔκαμα τρέλλες στὸν καιρό μου, ὅταν ἤμουν πιὸ νέα καὶ πιὸ ἄπειρη. Ἔκανα μάλιστα μιὰ ἁμαρτία στὰ νειάτα μου, ποῦ τῶχω μεγάλο βάρος στὴν καρδιά μου. Μπορεῖ ὁ βασιλιᾶς νὰ μὲ καταδικάσῃ εἰς θάνατο γιὰ πρᾶμμα ποῦ δὲν ἔκανα ποτέ· ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ πεθάνω δίχως νὰ ἐξομολογηθῶ τὶς παλιές μου ἁμαρτίες. Γεῖνε ἐσὺ ὁ πνευματικός μου, ἀνηψιέ μου· θέλω νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα γιὰ νὰ ξελαφρώσω.

«Ὅταν ἤμουν νέα, μ' ἀνάθρεψαν μέσα σ' ἕνα μοναστῆρι. Μιὰ μέρα ὁ Ἀρπάχτρας, ὁ λύκος, ἔρχεται καὶ ζητεῖ νὰ μὲ ἰδῇ. Ἤθελε νὰ γείνῃ καλόγηρος· αὐτὸ τὸ ἤθελε μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ εἶχε στὸ νοῦ του, ὅτι ὁ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα θὰ ἠμποροῦσε πάντοτε νὰ καλοτρώῃ· ἔλεγε ὅμως ὅτι τάχα τὸ ἤθελε, ἐπειδὴ ἔγεινε χριστιανὸς καὶ ὅτι ἤθελε νὰ μετανοήσῃ. Ἐγὼ λοιπὸν εἶπα τοῦ ἡγουμένου καὶ ἔγεινε δεκτός. Εἶπε, ὅτι εἶχε διάθεσι νὰ δουλέψῃ καὶ ἤθελε νὰ γίνῃ ἐκκλησάρης καὶ νὰ κτυπᾷ τὴς καμπάνες τῆς ἐκκλησίας γιὰ

τῆς διάφορες ἀκολουθίες τοῦ μοναστηριοῦ. Τότε τὸν ὠδήγησα στὸ καμπαναριὸ καὶ ἀφοῦ ἔδεσα μαζὶ τὰ μπροσθινά του πόδια, τὰ ἔνωσα μὲ τὸ σχοινὶ τῆς καμπάνας. Αὐτὸ δὲν ἦταν βέβαια κακό, ἔ; καὶ τὸ ἔκαμα ἐπειδὴ μοῦ τὸ ζήτησε, γιατὶ ἐφοβόταν νὰ μὴν κουρασθῇ καὶ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος.

(Ἕπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

— Θὰ μάφισῃς, παληόσκυλο; Πῶς κάνεις ἔτσι, σὰ νὰ μ' ἔβλεπες πρώτη φορά; Τελείωνε λοιπόν, ζωντόβολο!...

Καὶ ὁμιλῶν ὁλονὲν ὁ χωρικὸς Θανάσης, προσπαθοῦσε νὰποσπάσῃ τὸ πανταλόνι του, ποῦ ὁ σκύλος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνετο, ἐκρατοῦσε σφικτὰ μὲ τὰ δόντια του καὶ μὲ κανένα τρόπον δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ ἀφίσῃ.

Ὁ χωρικὸς Θανάσης, ὑπηρετῶν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ κὺρ Ζαχαρία, ἐδοκίμασεν ἐκείνην τὴν νύκτα νὰ κλέψῃ ἕνα σακκὶ σιτάρι ἀπὸ τὴν ἀποθήκη. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ σκύλος ποῦ τὸν ἐγνώριζε, θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ περάσῃ· ἀλλὰ μὲ τὸ θαυμάσιον ἔνστικτόν του, τὸ ζῶον ἐνόησεν ὅτι εἰς τὸ σκότος, νύκτα-μεσάνυκτα, ὁ ὑπηρέτης δὲν εἶχε νὰ κάμῃ καμμίαν ἐργασίαν.

— Εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ κρατῇ ἔτσι ὡς τὸ πρωί! ἐμουρμούριζεν ὁ Θανάσης, χωρὶς νὰ τολμᾷ ὅμως νὰ κάμῃ κανένα κίνημα, φοβούμενος τὰ δαγκάματα τοῦ πιστοῦ φύλακος.

Κ' ἐνῷ ἐκρατεῖτο ἔτσι ἀπὸ τὸ πόδι, ἐσυλλογίζετο τί παρκμῦθι θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν ἀφέντη του, διὰ νὰ τὸν πείσῃ περὶ τῆς ἀθωότητός του, ὅταν θὰ τὸν εὕρισκεν εἰς τὴν δύσκολον θέσιν ποῦ τὸν ἐκρατοῦσεν ὁ καλὸς Σουλτάνος.

Εἶχε πετάξῃ ἀρκετὰ βήματα μακράν του τὸ σακκὶ μὲ τὸ σιτάρι, ἐλπίζων νὰ συγκινήσῃ μὲ τοῦτο τὸν σκύλον· ἀλλὰ τὸ ζῶον ἐφαίνετο ἀποφασισμένον νὰ κρατήσῃ ἐκεῖ τὸν κλέπτην ἕως ὅτου θὰ ἤρχετο ὁ ἀφέντης των.

Αἱ ὧραι ἐφάνησαν πολὺ μακραὶ εἰς τὸν δυστυχῆ Θανάσην· ἐπιτέλους ἐξημέρωσε.

— Τὸ πιστεύεις, κὺρ Ζαχαρία, ἐφώναξε, μόλις εἶδε τὸν κτηματίαν ἐρχόμενον νὰ κάμῃ τὴν πρωϊνήν του ἐπιθεώρησιν, πῶς ὁ Σουλτάνος δὲν μ' ἐγνώρισε ἀπόψε; Ἄκουσα κάτι κρότους στὴν ἀποθήκη καὶ ἦλθα νὰ πιάσω ἐκεῖνον ποῦ ἤθελε βέβαια νὰ σοῦ κλέψῃ τὸ στάρι. Ἀλλὰ μόλις μὲ εἶδε ὁ κλέφτης, πέταξε τὸ σακκὶ χάμω καὶ τῶβαλε 'στὸ πόδι. Ἔκαμα τότε νὰ τὸν κυνηγήσω. Ὁ Σουλτάνος ὅμως, ποῦ βέβαια δὲν θὰ κατάλαβε τὸ σκοπό μου, μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸ πόδι καὶ ποῦ πιὰ νὰ μάφισῃ!

— Πολὺ παράξενο αὐτό! ὁ Σουλτάνος, νὰ γελασθῇ;... εἶπε σοβαρὰ ὁ κὺρ Ζαχαρίας, χαϊδεύων τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος τότε μόνον συγκατετέθη νὰφίσῃ τὸν οἰχμάλωτόν του.

Καὶ λέγων αὐτά, ὁ κτηματίας ἐκύττοζε τὸν Θανάσην, ὡς νὰ ἤθελε νὰ διαβάσῃ εἰς τὰ μάτια του. Ἀλλ' ὁ πονηρὸς ὑπηρέτης, ἐννοῶν τὴν ὑποψίαν τοῦ κυρίου του, τῷ διηγήθη καὶ πάλιν τὸ ἴδιο παραμῦθι μὲ τόνον τόσον εἰλικρινῆ, ὥστε ἐκεῖνος, ὑψώνων ὀλίγον τοὺς δυνατούς του ὤμους, εἶπεν:

—Ἂς εἶνε! ἀφοῦ ὁ κλέφτης δὲν κατάφερε νὰ κλέψῃ τίποτα, πάλι καλά! Ἐμπρὸς τώρα, στὴ δουλειά σου!

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Δίδυμα στρείδια

Τὸ στρεῖδι αὐτό, ἁλιευθὲν ἐσχάτως εἰς τὴν Νορμανδίαν, εἶνε ἀρκετὰ περίεργον, διότι εἶνε διπλοῦν. Εἶνε δηλαδὴ δύο στρείδια, κολλημένα μαζί, ράχιν μὲ ράχιν, καὶ ὄχι ἐπιπολαίως, ὡς τὰ διπλᾶ ποῦ ἀπαντῶμεν συνήθως, ἀλλὰ καθαυτὰ συμφυῆ. Εἰμποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς στρείδια δίδυμα.

Παράξενα ἔθιμα

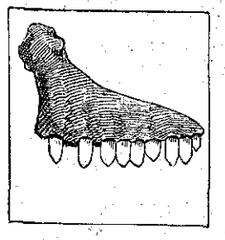

Εἰς τὴν Πολυνησίαν, κατὰ τὰς κηδείας, οἱ στενοὶ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ, ξεσχίζουν τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα μὲ μίαν σταγόνα μορσουΐνου (φώκαινας,) ὠπλισμένην μὲ μιτερὰ δόντια, ὡς αὐτὴν ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Ὁ σπαραγμὸς αὐτὸς εἶνε ἔνδειξις πένθους!

Ταχυδακτυλουργία

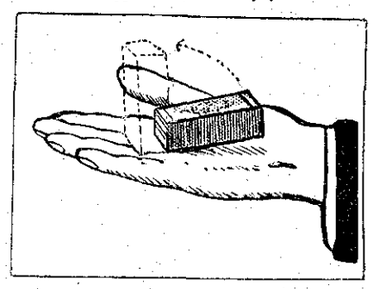

Πρόκειται νὰ τοποθετήσετε ἕνα κουτὶ σπίρτων εἰς τὴν παλάμην τῆς χειρός σας καὶ νὰ τὸ κάμετε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ σταθῇ ὄρθιον, χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσετε. Ἔτσι μόνον, μὲ τὸ πρόσταγμα. Πρὸς τοῦτο σφηνώσατε ὀλίγον δέρμα τῆς χειρός σας, ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἀρχίζει ὁ δεύτερος δάκτυλος, μεταξὺ τοῦ ἀκεπάσματος καὶ τοῦ κουτιοῦ, καὶ κατόπιν κρατήσατέ το πεσμένον, πιέζοντες αὐτὸ μὲ τὸν ἀντίχειρα. Μόλις ἀποσύρετε τὸν ἀντίχειρα, τὸ κουτὶ θὰ σηκωθῇ ὄρθιον ὡς διὰ μαγείας.

Ἀναγνώσατε εἰς τὴν 7ην σελίδα τὴν Ἐπιστολὴν τῆς Διαπλάσεως περὶ ἀνανεώσεως τῶν ἐγγραφῶν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργοῦς

τὸν τὸν τὸν τία τία τία
κακ ἰα χαρ
τὸν τὸν τία τία τὸν τία

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζεφυρίτιδος

ΒΟΣ	ΜΑΤ	ΟΣ	Ι
Ι	ΣΙ	ΟΥ	ΘΑΙ
Α	ΔΑΣ	ΜΩΝ	ΚΩ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Ἀποστόλων.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 44ου φύλλου

α'.) Un coup de langue est pire qu' un coup de lance. — β') Περικλῆς, Λιέγη, Ἀπόλλων, Μάρτιος.

Ἰδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ, Κεφ. Β

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

«Ὦ, τί ὡραία εἰκόνα!» ἐφώναξα μὲ ἔκπληξιν καὶ θαυμασμὸν ὅταν, σκυμμένος μέσα σ' ἕνα χρυσόδετο βιβλίο, εἶδα ἐξαφνα μίαν θαυμασίαν εἰκόνα, ποῦ παρίστανε τὴν ἀνέγερσιν τῆς Ἑλλάδος, τῆς γλυκειᾶς μας πατρίδος.

Ἡ Ἑλλάς, μιὰ γυναῖκα χλωμὴ καὶ ἀδύνατη, θραύει τὰ δεσμά της καὶ προσαθεῖ νὰ σηκωθῇ. Ὁ ἱερὸς Κλῆρος στὸ πλευρό της τὴν παροτρύνει καὶ τὰ τέκνα της, μὲ τὴν σημαίαν στὰ χέρια τοῦ σταυροῦ, εἶνε ἕτοιμα νὰ χύσουν τὸ αἷμά των ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος, εὐρίσκονται μερικὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα, τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Κίμωνος καὶ ἄλλων, καὶ ἡ Ἑλλὰς στρέφει πρὸς αὐτὰ γελαστή, ἐνθυμουμένη τὴν ἀρχαίαν δόξαν της. Παρὰ τοὺς ποδας της κάθηται γλαύξ, ἐνῷ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ὁ Πλάστης θέτει τὸν στέφανον τῆς δόξης καὶ τὴν εὐλογεῖ, ὁ δὲ Ἄγγελος Αὐτοῦ σαλπίζει χαρμοσύνως τὴν ἀνέγερσίν της!

Πολλὲς ὧρες ἔμεινα ἐκεῖ σκυμμένος, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω 'στὴν εἰκόνα καὶ μὲ μεγάλην μου συγκίνησιν ἔνοιωσα βαθειὰ μέσα μου μιὰ δυνατὴν φωνὴν ποῦ μοῦλεγε: «Ἡ Ἑλλάς, ἡ μητέρα τοῦ πολιτισμοῦ ποῦ φώτισε τὸν κόσμον, θἄλθῃ μιὰ μέρα νὰ συνάξῃ μέσ' 'στοὺς κόρφους της ὅλα τὰ ἄμοιρα παιδιά της καὶ μεγάλη, ὀξασμένη, νὰ πᾷ νὰ ξαποστάσῃ στοῦ Βύζα τὴν Ἑπτάλοφον, τὴν ποθητὴ τὴν Πόλιν.

Πανελλήνιος Πόθος

ΕΥΤΥΧΙΑ - ΛΥΠΗ

Εἶνε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Τὸ πιὸ ὄμορφο καὶ χαριτωμένο, μὰ καὶ τὸ πιὸ ἐπιπόλαιο πλασματάκι τοῦ κόσμου. Φορεῖ πάντα κάτασπρα χιονάτα φορέματα. Ὅταν σὲ γνωρίσῃ, σοῦ κάνει χίλια χάδια καὶ ὑποσχέσεις, ποῦ νομίζεις πῶς πραγματικῶς σ' ἀγαπᾶ καὶ θὰ μείνῃ πάντα μαζί σου. Μὰ ἔξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς, φεύγει μακρυὰ σου πρὶν τὸ γνωρίσῃς καλὰ - καλά! Καμμιὰ φορὰ ξαναγυρίζει καὶ σὲ κάνει πάλι νὰ πιστέψῃς τὰ ἴδια, καὶ πάλι σὲ λίγο σ' ἀφίνει καὶ φεύγει ἀπὸ κοντά σου. Τὸ λένε Εὐτυχία.

Ἕν ἄλλο κοριτσάκι ἔρχεται πάντα ἔπειτα ἀπ' αὐτό. Εἶνε χλωμό, ἀδύνατο, καὶ ντυμένο μὲ σκοῦρα φορέματα. Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπιπόλαιο σὰν τ' ἄλλο! Σ' ἀφίνει μόνον ὅταν τὸ κάτασπρο κοριτσακι ἔλθῃ πάλι κοντά σου, καὶ τότε ἐπειδὴ γνωρίζει καλὰ τὴν ἐπιπολαιότητά του, φεύγει· μὰ σ' ἀφίνει ἕνα μικρὸ-μικρὸ πραγματάκι, ποῦ σὲ κάνει νὰ τὸ θυμᾶσαι, ἀκόμη καὶ τὴν ὥρα ποῦ εἶσαι ὁλωσδιόλου πεισμένος μὲ τὰ χάδια τοῦ πρώτου, πῶς θὰ τὸ ἔχῃς πάντα μαζί σου. Τ' ὄνομά του εἶνε Λύπη.

Ξανθὴ Μουσμὲ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Μὲ μιὰ βαρκούλα κάτασπρη περνοῦμ' ἕνα [λιμάνι
καὶ στὸ βαθὺ τὸ βράδυ
Λάμπει τρεμοσβυστὸ ἕνα φῶς, σὰν κ' ἔποιο [πυροφάνι
καὶ σβύνει στὸ σκοτάδι.
Σχίζει τὸ καραβάκι μας ὁλόγυρα τὰ κύ- [ματα
μὲ μιὰ γραμμὴ χρυσῆ
κι' αὐτὰ στὸ πλάγι του ἔεσποῦν μὲ χάδια [καὶ φιλήματα
κι' ἀγάπη περισσή.

—

Στὸν οὐρανὸ ὅλο κρύβεται κι' ὅλο ξανα- [στὰ σύννεφα ἡ Σελήνη
σβύνοντας τὴ μιὰ ζωγραφιὰ καὶ ζωγραφῶν- [προβάλλει
στῆς νύχτας τὴ γαλήνη. [τας ἄλλη
Ἄλλο λιμάνι... Φέγγουνε σπιτάκια στὰ [βαθειὰ
θαρρεῖς ἀγκαλιασμένα,
σὰ νὰ γυρεύουν στὸν ψυχρὸ χειμῶνα ζε- [στασιὰ
καὶ σφίγκοντ' ἐνωμένα.

—

Κι' ὅλο περνοῦμε ἀπὸ βουνὰ καὶ βράχους [κι' ἀκρογιάλια
μὲς στὸ πυκνὸ σκοτάδι
κι' ὅλο γλυστρᾷ ἡ βαρκουλά μας σὲ κόλ- [πους καὶ κανάλια,
στοῦ Δεκεμβρίου τὸ βράδυ.
Σὲ βράχους ποῦ προβάλλουνε γοργόνων [βλέμματα θαμπὰ
ἀπὸ σπηλιὲς κρυφές,
καὶ σὲ κανάλια ποῦ ἥσυχη κάθε νεράϊδα [κολυμπᾷ
μὲ γύρους καὶ στροφές...

Τέλλος Ἄγρας

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

Ἦταν ὁ πιὸ μικρὸς κι' ἀδύνατος τῆς τάξεως. Οἱ συμμαθηταί του τοῦκαμναν καθ' ἡμέρα χίλια δυὸ κακά, ἔπαιζαν εἰς βάρος του χίλια δυὸ παιγνίδια. Κι' αὐτὸς ὅλα-ὅλα τὰ ἐδέχετο. Ποτέ του δὲν κατήγγελλε κανένα.

Μιὰ μέρα τοῦ ἐπρότειναν νὰ παίξουν τοὺς Παπάδες. «Νὰ γίνῃς σύ, τοῦπαν, νεκρός, ἐμεῖς παπάδες καὶ νὰ σὲ θάψωμε». Ἐκεῖνος ἐδέχθηκε κι' ἀφοῦ ἔσκαψαν βαθειὰ τὸ μνῆμα του εἰς τἄχυρα—ποῦ δὲν ξεύρω πῶς βρίσκουνταν κατὰ σακκιὰ σὲ μιὰ παράμερη κάμαρα τοῦ σχολείου,—τὸν πιάνουν ὕστερα χέρια-πόδια, τοῦ δίδουν κάμποσες βόλτες, τοῦ ψάλλουν ὅσα ἤξευραν καὶ ὅσα δὲν ἤξευραν, καὶ στὸ τέλος τὸν κατεβάζουν στὸν τάφο. Ἐκεῖνος ἀνύποπτος ὅλα γελαστὸς τὰ δέχετο. Μὰ ἔξαφνα σωροὶ ἄχυρα τὸν καταπλακώνουν. Τὸ στόμα του, ἡ μύτη του, ταύτιά του γέμισαν. Μόλις τὰ μάτια του γλυτώσανε, γιατὶ τἄχε κλειστὰ ποῦταν νεκρός. Οἱ παπάδες; Ἂν τοὺς πιάσῃς. Τρίζοντας τότε τὰ δόντια ἀπ' τὸν θυμό, σηκώνεται, παστρεύεται, γεμίζει τὲς φοῦχτες του ἄχυρα καὶ στήνει τὸ καρτέρι του πίσω ἀπ' τὴν ξώπορτα τοῦ σχολείου, μὲ ἀπόφασι νὰ τὰ ρίψῃ κατάμουτρα ὅποιου θὰ πρωτόμπαινε. Ἀλλὰ τί τύχη! Νὰ καὶ μπαίνει,—ποιός, νομίζετε; Ὁ... διευθυντής! Μάρμαρο ἔγιν' ὁ φτωχός, βουβάθηκε, ζαλίσθηκε, ἀλλά...εἶχε ρίψῃ πιὰ τἄχυρα στὰ μοῦτρα τοῦ διευθυντοῦ! Καὶ ὕστερα; Ἐ! καὶ ὕστερα καταλαβαίνετε πῶς τὸ κακὸ ὅλο ξέσπασε ἀπάνω του.

Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ

Στέκομαι εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρατηρῶ. Ἔμπροσθέν μου ὑψοῦται μία ὑψηλὴ καὶ ὡραία ἀκακία, ἡ ὁποία, ρίπτουσα ἐπιχαρίτως τοὺς κλώνους της ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρον, τὸ σκιάζει σχεδὸν ὅλον. Εἶνε ἡ ἐννάτη ὥρα τουρκιστί, καὶ ὅμως φαίνεται σὰν νὰ εἶνε πολὺ ἀργά. διότι ὁ ἥλιος πρὸ πολλοῦ ἐξηφανίσθη· μεγάλα καὶ πυκνὰ νέφη τὸν ἔχουν καλύψει ὁλοτελῶς. Ἀέρας διόλου δὲν φυσᾷ, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε πνιγηρὰ ὁλόγυρά μου· μιὰ πλῆξι αἰσθάνομαι νὰ πνίγῃ τὴν ψυχή μου. Τίποτε δὲν ἀκούεται, νεκρικὴ σιωπὴ βασιλεύει παντοῦ! ὁ ζίζικας, ὁ τακτικὸς ψάλτης τῆς ἀκακίας μας, πρὸ πολλοῦ ἔπαυσε τὸ τραγοῦδί του· τὰ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη κελαδοῦντα πουλάκια, ἔπαυσαν καὶ αὐτά, φοβηθέντα μὴ ταράξουν τὴν ὑπνώττουσαν φύσιν. Ἔξαφνα ἀστραπὴ αὐλακώνει τὰ πυκνὰ νέφη, βροντᾷ φοβερά, μεγάλαι δὲ καὶ ἀραιαὶ ψυχάλες πίπτουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. «Θὰ βρέξῃ, λέγω, καὶ πολὺ μάλιστα.—Ἀ! ποῦ εἶνε, ἀκούεται νὰ λέγῃ μιὰ γειτόνισσα ἀπ' ἔξω· ἂς βρέξῃ νὰ δροσισθοῦμε λιγάκι, τί πλῆξις εἶνε αὐτή!...»

Ὁ οὐρανὸς σκεπάσθηκε διὰ μιᾶς ἀπὸ νέφη ὅλος καὶ ἡ βροχὴ ἀρχίζει νὰ πίπτῃ ραγδαία, δι' ὀλίγην ὥραν· διότι ἀέρας σφοδὸς φυσᾷ ἐξαίφνης καὶ ἡ βροχὴ ὀλίγον κατ' ὀλίγον παύει, ἐνῷ ὁ ἀέρας ἐξακολουθεῖ φυσῶν μὲ ὁρμὴν καὶ συμπαρασύρων ὅ,τι ἀδύνατον εὑρίσκει εἰς τὴν διάβασίν του. Τὰ δένδρα σείονται τόσον δυνατά, ὥστε αἱ κορυφαὶ τὼν ἐγγίζουν τὴν γῆν· ἡ θάλασσα ἐξαγριωμένη, ὑψώνει κύματα ἀφρισμένα, ποῦ λίγο ἀκόμη θὰ καλύψουν δυὸ βαρκοῦλες, αἱ ὁποῖαι ματαίως ἀγωνίζονται νὰ φθάσουν στὸν λιμένα. Τί ταραχή, τί φοβερὴ ἀνεμοζάλη! «Θεέ μου, ψιθυρίζω, φύλαττε τοὺς δυστυχεῖς, ποῦ παλαίουν μὲ τὰ κύματα, καὶ ζητοῦν τὴν βοήθειάν Σου!»

Εἰς ὀλίγον, παύει ὁ ἀέρας καὶ ἡ θάλασσα ἡσυχάζει, τὰ νέφη διαλύονται, καὶ ἀναφαίνεται ὁ δίσκος τοῦ Ἡλίου σὰν μέγαλο πορτοκάλλι, τὸ ὁποῖον βραδέως κατέρχεται καὶ κρύπτεται ὄπισθεν τοῦ βουνοῦ...

Παρήγορος Ἄγγελος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς συνομιλεῖ μὲ τὸν Μίμην. Ἡ ἀδελφή του ἀπὸ πίσω, κρυφό, τὸν σπρώχνει. Καὶ ὁ Τοτός:

— Βρὲ Μίμη, μαγνήτη ἔχεις καὶ μὲ σέρνεις κατ' ἐπάνω σου;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δακρυβρέκτου Ἠπείρου

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΜΟΥ ΦΙΛΟΥΣ

Τὴν 30 Νοεμβρίου, δηλαδὴ μετὰ ἑνάμισυ μῆνα, τελειώνει τὸ ἔτος καὶ ὁ τόμος τῆς «Διαπλάσεως». Κ' εὐθὺς ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ἀρχίζει νέον ἔτος καὶ νέος τόμος. Εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον θὰ δημοσιευθῇ, κατὰ τὸ σύνηθες, ἡ Πρόσκλησις πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σας διὰ τὸ 1913 καὶ θὰ διανεμηθῇ τὸ τακτικὸν Δελτίον Ἐγγραφῆς. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ὅροι μένουν πρὸς τὸ παρὸν οἱ ἴδιοι καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὴν Διάπλασιν ὑπάρχει ἀνέκαθεν τόση ἐμπιστοσύνη, ὥστε οἱ φίλοι της ἀνανεώνουν τὴν συνδρομήν των ὁλοκλήρους μῆνας πρὸ τῆς λήξεως,—ἀπόδειξις ὅτι μέχρι σήμερον, πρὸ πάσης προσκλήσεως, ἔχουν ἀνανέωσῃ διὰ τὸ 1913 ἄνω τῶν 200 συνδρομητῶν, — ἐθεώρησα καλὸν νὰ σᾶς τὸ ὑπενθυμίσω, τρόπον τινὰ ἀνεπισήμως, ἀπὸ τώρα. Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι θὰ σπεύσετε ὅσοι εἰμπορεῖτε νὰ στείλετε τὴν συνδρομήν σας, χωρὶς νὰ περιμένετε τὸ Δελτίον, τὸ ὁποῖον σᾶς εἶνε ἀρκετὰ περιττόν, καὶ τὰ Νέα τοῦ 1913, τὰ ὁποῖα εἴσθε ὑπερβέβαιοι ὅτι θὰ εἶνε, ὡς πάντοτε, ἄξια τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς ἀγάπης σας.

Πάντοτε οἱ προθυμότεροι σπεύδετε· ἀλλὰ φέτος εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα ἀνάγκη, ἕνεκα τοῦ πολέμου. Καθὼς σᾶς εἶπα καὶ προχθές, αἱ ἐκπράξεις τῆς Διαπλάσεως εἶνε τώρα πολὺ ἠλαττωμέναι, αἱ δαπάναι ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως μεγαλήτεραι καὶ ἡ συντήρησις τοῦ περιοδικοῦ δύσκολος. Διὰ τοῦτο, ὅσοι εἴσθε εἰς θέσιν νὰ στείλετε τὴν συνδρομήν σας, πρέπει νὰ τὸ κάμετε ἀπὸ τώρα, ἀμέσως. Θὰ παράσχετε μεγάλην ἐκδούλευσιν εἰς τὴν ἀγαπητήν σας Διάπλασιν, διότι θὰ τῆς δώσετε τὰ μέσα νὰ διατηρηθῇ αὐτὸν τὸν καιρόν. Ἀργότερα, ὅταν θὰ ἡσυχάσουν τὰ πράγματα, ἡ φίλη σας δὲν θὰ ἔχῃ βέβαια τόσην ἀνάγκην. Σήμερον ὅμως ἔχει, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀνάγκην της πρέπει οἱ δυνάμενοι νὰ τὴν βοηθήσετε. Καὶ αὐτὸ περιμένω μὲ πεποίθησιν ἀπὸ τὴν ἀγάπην σας: Νἀνανεώσετε ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν σας, χωρὶς νὰ περιμένετε τὴν τακτικὴν Πρόσκλησιν, τὸ Δελτίον Ἐγγραφῆς καὶ τὰ Νέα τοῦ 1913, τὰ ὁποῖα καὶ πάλιν σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ εἶνε ἔκτακτα. Σκοπεύω μάλιστα, μόλις τὸ ἐπιτρέψουν αἱ περιστάσεις, νὰ προβῶ καὶ εἰς μίαν μεγάλην καινοτομίαν, ἡ ὁποία θαυξήσῃ σημαντικῶς τὴν ὅλην ποῦ σᾶς δίδω τώρα, χωρὶς καμμίαν αὔξησιν τῆς συνδρομῆς. Ἀλλὰ περὶ αὐτῆς θὰ ὁμιλήσωμεν ἀργότερα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 19ην Ὀκτωβρίου 1912.

Μ' ἕνα συγκινητικώτατον γράμμα, ἡ ἀγαπητή μου *Ἑλληνοπούλα*, ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴν Κρήτην, μοῦ στέλλει μίαν δραχμὴν διὰ τὰ παιδάκια τῶν πτωχῶν ἐπιστράτων. Τὴν δραχμὴν αὐτὴν παρέδωσα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Περιθάλψεως. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ στέλλετε τὰ χρήματα πρὸς ἐμέ. Τοιαύτη ὑπηρεσία δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ, ἐλλείψει προσωπικοῦ, εἶνε δύσκολον τώρα νὰ ὀργανωθῇ. Ἐγὼ — τὸ μόνον ποῦ ἠμποροῦσα νὰ κάμω — ἐδημοσίευσα τὴν ἐπιστολήν τῆς Κας Τριανταφυλλίδου καὶ τὴν ἄλλην τοῦ κ. Φαίδωνος, διὰ νὰ κινηθῇ ἡ συμπάθεια καὶ εὐσπλαγχνία τῶν πλουσιοπαίδων μας πρὸς τὰ πτωχόπαιδα. Ἀλλὰ ὁ κ. Φαίδων σᾶς εἶπεν, ὅτι ὁ ἔρανος αὐτὸς ὑπὲρ των μικρῶν, πρέπει νὰ γίνῃ μὲ *κουμπαράδες* εἰς τὰ Σχολεῖα. Ὅπου λοιπὸν ὑπάρχει τέτοιος κουμπαρᾶς, νὰ ρίχνετε προθύμως τὶς δεκάρες σας· ὅπου δὲν ὑπάρχει, νὰ ἐνεργήσετε νὰ γίνῃ· καὶ ὅταν ἔχετε νὰ δώσετε μεγαλήτερον ποσόν, νὰ τὸ στέλλετε ἀπ' εὐθείας πρὸς μίαν τῶν κατὰ τόπους Ἐπιτροπῶν. Σᾶς εἶπα διὰ ποῖον λόγον, δὲν εἰμπορῶ νὰ δέχωμαι ἐράνους εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.

Βεβαίως *Ἡρωΐς τοῦ 21*, ὁ θάνατος ὑπὲρ πατρίδος εἶνε ὁ ἐνδοξότερος. Οὔτε γίνεται πόλεμος καὶ νίκη χωρὶς νεκρούς. Καὶ αὐτοὶ θὰ δοξασθοῦν καὶ οἱ συγγενεῖς των πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανοι διὰ τὴν δόξαν των. Τοιοῦτοι νεκροὶ δὲν πενθοῦνται, μακαρίζονται. Ὅταν ὁ ἡρωϊκὸς βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου συνήντησε μεταφερομένους ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς πρώτης μάχης καὶ τῆς πρώτης νίκης, τοὺς πρώτους νεκροὺς καὶ τραυματίας, τοὺς ἐφώναξε: «Σᾶς ζηλεύω!»

Εὐχαριστῶ πολύ, *Περσεῦ*, διὰ τὸ ξεσπάθωμα ποῦ ἐτοιμάζεις. Τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» δὲν ἔχουν Εὔσημα, παρὰ μόνον ὅταν σημειοῦνται τοιαῦτα κατὰ τὴν δημοσίευσιν πλησίον τοῦ ψευδωνύμου. Δυστυχῶς δὲ πολὺ σπανίως εὑρίσκω Π. Πνεύματα εὔμορφα καὶ πρωτότυπα, ἄξια Εὐσήμων. Ναί, ἐκεῖνοι ποῦ μοῦ στέλλουν γενικὰς στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων, ἀμοίβονται μὲ Εὔσημα διὰ τὸν κόπον των, ὁ ὁποῖος μοῦ χρησιμεύει.

Τέλλε Ἄγρα, τώρα ποῦ εἶσαι εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς τὰ γράμματά σου ὅπως σοῦ ἔρχεται εὐκολώτερα, εἴτε μὲ ἄνθρωπον, εἴτε μὲ τὸ ταχυδρομεῖον. Κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ γνωρίσω καὶ ὁ κ. Φαίδων ἐπίσης. Ἔλα καμμίαν ἡμέραν εἰς τὸ Γραφεῖον. Ἂν λείπω ἐγώ, ζήτησε τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος μένει ὅλην τὴν ἡμέραν.

Δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὴν προθυμίαν σου, *Γλυκεῖα Ἐλπίς*, καὶ ἐννοῶ ὅτι σοῦ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ στείλῃς χρήματα ἀπὸ τὰ βουνά σου. Χαίρω ποῦ ἐπιστρέφεις μετ' ὀλίγον «εἰς τὸ σπίτι σου», καὶ ἀρχίζεις πάλιν τὴν τακτικήν μας ἀλληλογραφίαν. Ἔλα, γιατὶ σὲ εἴχαμεν ἐπιθυμήσῃ πολύ.

Ὁ *Πλοίαρχος Νέμος*, ἀπὸ τὴν Πόλι, μοῦ γράφει νὰ μὴ τοῦ στέλλω προσωρινῶς τὸ φύλλον, διότι, μὲ αὐτὰς τὰς ἀνωμαλίας εἶνε φόβος νὰ μὴ τὸ λαφβάνῃ. Τί νὰ γίνῃ! ὑπομονή! Οἱ ἐν Τουρκίᾳ φίλοι μου θὰ μὲ στερηθοῦν. Ὅπου μάλιστα δὲν λειτουργοῦν ξένα ταχυδρομεῖα, διέκοψα καὶ ἄνευ εἰδοποιήσεως τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου. Ἀλλ' ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε δι' ὀλίγον καιρόν. Καὶ ἔπειτα... ποιός ξεύρει πόσα μέρη, ἀπ' αὐτὰ ποῦ λέγονται τώρα τουρκικά, θὰ εἶνε ἀκόμη...

Περιμένω λοιπὸν τὰ ξεσπαθώματά σου, *Γλυκοχάραγμα*, καὶ ξεύρεις πόσον θὰ μοῦ εἶνε πολύτιμα αὐτὸν τὸν καιρόν! Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις καὶ σὲ πληροφορεῖ ὅτι ὁ ἐθελοντής του εἶνε σὰν τὸν ἀδελφό σου, μαθητής του Γυμνασίου. Δι' αὐτὸ ὀνειροπολοῦσε νὰ τὸν πάρουν μαζί των κατὰ χάριν οἱ φοιτηταί.

Φαντάζομαι, *Μικρὰ Ἀριστοκράτις*, μὲ πόσην προθυμίαν ἐβοήθησες εἰς τὸ ράψιμον τῶν ἀσπροροῦχων τῶν στρατιωτῶν. Καὶ πολὺ ὀρθὴ ἡ ἰδέα σου ὅτι «σοῦ ἐφαίνετο ὅτι κάτι προσφέρεις καὶ σύ, ὄχι βέβαια αἷμα ὅπως ἐκεῖνοι, ἀλλὰ τοὐλάχιστον κόπον». Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ Πατρίς: νὰ προσφέρῃ καθένας ὅ,τι εἰμπορεῖ. —Ὄχι, ἡ συνεργασία δὲν ἀπαγορεύεται.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ*. — «Πρωϊνὸς Περίπατος» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος*.—«Ἐπιστρατεία» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*.—Διάφορα τοῦ *Περσέως*.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἦλθε ἡ στιγμὴ» (ἄτεχνον)—»Ρεμβασμός» (καλά, μὰ τί νόημα ἔχει; αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχουν ἕνα σκοπόν)—«Τὰ ὄνειρά μου» (εἰς μερικὰ μέρη πολὺ καλόν· εἰς ἄλλα ἐντελῶς ἄτεχνον) — «Ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» (πολὺ φιλοσοφικόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ.1.Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*, α. (Ζήτω ὁ «Παλαμήδης»).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἄξης: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐνιὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάλάξουν: ὁ *Θαλῆς* (0) μὲ *Βάρκαν τοῦ Κανάρη*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Ἀθανάσιον Διάκον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ροδοπαῖον Ἑλληνόπαιδα* (ἔστειλα·) *Νικ. Γ. Παπ.* (τὰ ἔλαβα, θὰ δημοσιευθοῦν·) *Νέαν Γενεὰν* (ἡ δεσποινὶς ποῦ σὲ περιεποιήθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ὀνομάζεται Ἐλπὶς καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἀναυρον* (Διαγωνισμὸν λύσεων ἐννοεῖς; ὁ νέος θἀρχίσῃ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου· ἂν ἐννοῇς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, θὰ προκηρυχθῇ τώρα Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1913·) *Ὀνειρευμένην Ἑλλάδα* (πρὸς ἀποφυγὴν χρονοτριβῆς, σοῦ ἐσημείωσα τὴν ἀπάντησιν κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς σου·) *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* (φαντάζομαι τὰς ἀνησυχίας ποῦ θὰ εἴχατε ἐκεῖ-πέρα· ἔ, φθάνει νὰ τελειώσουν τὰ πράγματα κἀλά·) *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* (ἐλήφθησαν κ' ἐξετελέσθη ἡ παραγγελία σου·) *Κλῶνον Μυρσίνης* (τὰ φυλλάδια ἐστέλλοντο, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι μὲ αὐτὰς τὰς ἀνωμαλίας, δὲν διενέμοντο τακτικὰ ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖόν σας· ἐλπίζω τώρα νὰ τὰ ἔλαβες·) *Θαλῆν* (ἔστειλα· ἀπέλασις δὲν θὰ γίνῃ, ὥστε ἡ ἐπίσκεψίς σου θἀναβληθῇ·) *Φωτοστέφανον* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· εἴθε!) *Σημαίαν τοῦ Ἀδέρφφ* (φυσικά, ὁ χωρισμὸς εἶνε πικρότερος δι' ἐκείνους ποῦ μένουν·) *Νησιωτοπούλαν* (μὴν ἀνησυχῇς, λαμβάνονται τακτικά·) *Ἀφμα τοῦ Ποσειδῶνος*, *Ἰδεῶδες Ἑλληνίδος*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10ην Ὀκτωβρίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἑκάστου φυλλαδίου, -όσαι-δήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδελφιά των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστάι, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμάται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 18ης Νοεμβρίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ.Δ' καὶ ς', φύλλον πρῶτον ἐ. ἐ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

464. Συλλαβόγριφος.

Τρία σύμφων' ἂν ἑνώσῃς
Ἓν φυτὸν θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ

465. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νῆσος,
Ἀλλ' ἀνίσως
Τὸ κεφάλι
Μοῦ ἀποσπάσῃς,
Τότε πάλι
—Μὴ τὰ χάσῃς! —
Νῆσος ἄλλη
Θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσέως

466. Στοιχειόγριφος καὶ Μεταγραμματισμὸς

Μ' ἔχεις μέσα στὸ κεφάλι·
Μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Μ' ἔχεις ἔξω ἀπ' τὸ κεφάλι·
Κι' ἂν μαλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Μ' ἔχεις κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

467. Αἴνιγμα

Τὸ ὅλον μου τετράποδον,
Τὸ ἡμισύ μου ἐπίσης.
Κ' ὑπηρετῶ μιὰν αἴσθησιν,
Ἂν μαπακεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἱππότου

468. Δίζυγον

* * * * * * Ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * * * * οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκων-
* * * * ται: ὁριζοντίως ἄνω, νῆσος
* * * * τοῦ Αἰγαίου· κάτω πτηνὸν
* * ᾠδικόν. Καθέτως δὲ κατὰ
* * σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν: Νῆ-
σος τῆς Ἑλλάδος, οὐράνιον σῶμα, ποτὸν καὶ τύπος· χλοερός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κλώνου Μυρσίνης

469. Ἀριθμητικὸν πρόβλημα

Ὁ Γιάννης λέγει εἰς τὸν ἀδελφόν του:
— Δός μου μιὰ δραχμὴ διὰ νὰ ἔχω τὸ διπλάσιον τῶν ἰδικῶν σου.
—Ὄχι, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, δός μου σὺ μιὰ δραχμὴ καὶ νὰ ἔχωμεν ἴσα.
Πόσας δραχμὰς εἶχεν ἕκαστος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φύλακος τοῦ Μοριχόβου

470—474. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κατωτέρω λέξεων ἀπ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἅρμα, τέρας, φάρος, φόρος, ρίνη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας

475. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

— Φιφή, Κώστα! τρέξετε! Θὰ σᾶς κόψουν τὸ δένδρο!
— Ποιό δένδρο;
— Μὰ σᾶς τὸ εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Υἱκῆς Στυρῆς

476. Φωνηεντόλιπον

τ-ν-γρς-πρδκν-λγτ-δπλς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δακρυβρέκτου Ἠπείρου

477. Γρῖφος

Ο ὀλ ἀλ / ἀλ ἀλ / ἀλ ἀλ Ἄνδρος σθη / ὄνομα Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύγῆς τῶν Ἐλπίδων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40

403. Πηδάλιον (πήδα, Λυών.)—404. Ρόδος (ρῶ, δός.)—405. Κύων-Λυών.—406. Πελίας-Ἀλπεις.

407. ΧΕΛΙΔΩΝ / ΕΝΟΧΟΣ / ΛΟΞΩΣ / ΙΧΩΡ / ΔΟΣ / ΩΣ / Ν

408. Πόνος εὐκλείας πατήρ. (ΠρᾶΟς, ἀΝθΟς, Σπίρά, λΥΚος, ΛΕφος, κρΙνΑ, ΣιωΠή, ἌρΤος, γΗΡα:.)—409. Πότε ἀπέθανεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.—410. ΛΥΣΙΑΣ (Ἀπόλλων, ΡωμΥλος, ΠρωΣσία, Ἀντιφῶν, ἰσπΑνία, ΚορΣική.)—411. Φύσιν πονηρὰν μεταβάλειν οὐ ῥάδιον.—412. Μὴ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτό. (μὴ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτό.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισμὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλᾶ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Τὸ πρῶτον κατερχόμενη εἰς τὸν Διαπλασιακὸν ἀγῶνα, τάσσομαι ὑπὸ τὴν σημαίαν του κραταιοῦ «Παλαμήδους» (ΙΒ',302)

Τοῦ κ. Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, τοῦ συνεργάτου μας ΕΨΙΛΟΝ:

"Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ"

(Ἀναμνήσεις τοῦ 1897)

τιμώμενα διὰ πάντα ἄλλον δραχμὰς δύο, παρέχονται εἰς τοὺς συνδρομητάς μας ἀντὶ μιᾶς μόνον δραχμῆς καί, ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενα, ἀντὶ φρ. 1,10.

Αἱ παραγγελίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἑξῆς: *4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23*) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἑξῆς: *1, 8, 9, 11, 12, 14, 24*, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τόμοι 6: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1911, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 44ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 401)

ΑΘΗΝΩΝ: Νέα Γενεά, Ξενιτευμένη Ἑλληνοπούλα, Λυδία Λίθος, Κατίνα Χατζηπαναγιώτου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Δημ. Κ. Χονδρός.
ΓΥΘΕΙΟΥ: Ν. Λουμάκος.
ΙΘΑΚΗΣ: Π. Γ. Ἀρσένης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρ. Ναξῶν (43, 44)
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἀνδρ. Σπ. Βασιλείου.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸ Ναυτόπυλο, Χ. Λ. Κουβελιώτης.
ΠΕΤΑ (Ἄρτης): Ι. Ἀλεξίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Θαλῆς (43).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ναυπλίῳ ΑΝΔΡ. ΣΠ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς Νοεμβρίου.

Πλεονάζουν λεπτὰ 10 διὰ τὸν προσοχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστειλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1911 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερίσσευσαν καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2369

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἐξάμηνος	» 4,50	Ἐξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 20 Ὀκτωβρίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 47*

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. *(Συνέχεια)*

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκτύπησε τὴν καμπάνα τόσῳ δυνατὰ καὶ τόσῃ πολλῇ ὥρᾳ, ὥστε οἱ γείτονες ἦρθαν μαζεμένοι στὸ καμπαναριὸ μὲ σκοῦπες στὰ χέρια καὶ ἄρχισαν νὰ δέρνουν τὸν Ἁρπάχτρα. Δὲν ἐπίστευα, ὅτι ὕστερα ἀπ' αὐτὰ θὰ ἐπέμενε ἀκόμη νὰ θέλῃ νὰ γείνῃ καλόγερος, καὶ ὅμως αὐτὸ ἔγεινε. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὸν κουρέψουν, δηλαδὴ νὰ τοῦ ξυρίσουν ἕνα στρογγυλὸ μέρος στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του, ὅπως κάμνουν στοὺς καλογήρους· τοῦ εἶπα νὰ καθήσῃ, τοῦ ἔδεσα μιὰ πετσέτα γύρω στὸ λαιμὸ καὶ ἐπῆγα νὰ φωνάξω τὸ μπαρμπέρη μὲ τὸ σαποῦνι καὶ μὲ τὸ ξυράφι του.

Ἐδῶ, Πάτερ μου,—σοῦ μιλῶ, ἀνεψιέ μου, ὅπως θὰ μιλοῦσα στὸν πνευματικό μου,—ἐδῶ πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι ὑπέκυψα στὸν πειρασμό· γιατὶ δὲν ἐπῆγα καθόλου νὰ φέρω τὸ μπαρμπέρη, ἀλλὰ ἐπέστρεψα κοντά του κρατῶνταις ἕνα καμμένο σίδερο, μὲ τὸ ὁποῖον τοῦ ἐτσουρούφλησα τὴς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του. Ὁ Ἁρπάχτρας ἔβγαλε κάτι οὐρλιάσματα, ὥστε οἱ ἄλλοι καλόγεροι εἶπαν ὅτι αὐτὸς εἶνε ἀνυπόφορος καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν βάλουν νηστεία, μὲ μόνον ψωμὶ καὶ νερὸ ἐπὶ μία ἑβδομάδα γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν.

Ἀμέσως τότε ὁ Ἁρπάχτρας εἶπε πῶς δὲν ἐπῆγε στὸ μοναστῆρι γιὰ νὰ τρώῃ μόνο ψωμὶ καὶ νερὸ καὶ πῶς ἤθελε νὰ φύγῃ. «Ναί, τοῦ λέω, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο. Χρειάζεται δυνατὸ μυαλὸ καὶ καλὸς χαρακτὴρ γιὰ νὰ καλογερέψῃ κανεὶς ὅπως ἐγώ, καὶ σὺ ποτέ σου δὲν θὰ κάνῃς κι' ἑκατὸ χρόνων νὰ γείνῃς». Ἐπειδὴ ἔχω καλὴ ψυχή, τὸν ἐβοήθησα νὰ φύγῃ κρυφά. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦτον ἐναντίον τοῦ κανονισμοῦ καὶ ἕνας ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, ποῦ πῆγε στὴ Ρώμη, τὰ εἶπε ὅλα στὸν Πάπα, καὶ ὁ Πάπας μὲ ἀφώρεσε καὶ ἀπὸ τότε εἶμαι ἀφωρεσμένη. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς πόσο βάρος τῶχω αὐτὸ στὴν ψυχή μου. Ἂν μοῦδινε ὁ Βασιλιᾶς ὁ Λέων τὴν ἄδεια, θὰ ἐπήγαινα μοναχή μου στὴ Ρώμη καὶ θὰ ζητοῦσα ἀπὸ τὸν Πάπα νὰ μοῦ λύσῃ τὸν ἀφορεσμό. Τώρα ἀνεψιέ μου — Πάτερ μου, θέλω νὰ πῶ,—σοῦ ἐξωμολογήθηκα ὅλες μου τὴς ἁμαρτίες. Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ δείξω πῶς μετανόησα;

Ὁ Σκαρφάλης ἐσυγκινήθη παρὰ πολὺ ὅταν εἶδε τὴ θειά του νὰ ταπεινώνεται ἔτσι· ἔσπασε ἕνα μικρὸ κλαδάκι ἀπὸ τὴ φραγὴ καὶ ἐκτύπησε τρεῖς φορὲς τὴ Μαριόλα ἀπαλά. Ἔπειτα τὸ ἄφησε χάμω καὶ τῆς εἶπε νὰ τὸ πηδήσῃ τρεῖς φορές.

—Τώρα, ἀγαπητή μου θεία, τῆς λέει πάλι, φίλησε αὐτὴ τὴ βέργα, γιὰ ν' ἀποδείξῃς πῶς ἡ λύπη σου εἶνε ἀληθινή.

Ἡ Ἀλεποῦ ἐπῆρε ἀπὸ χάμω τὴ βέργα καὶ ἔκανε τάχα πῶς τὴν ἐφίλησε, ἀλλὰ ἔκλεινε κοροϊδευτικὰ τὸ μάτι της ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ δὲν ἔβλεπε ὁ Σκαρφάλης.

— Εἰς τὸ ἑξῆς, λέει ὁ Σκαρφάλης, πρέπει νὰ κάνῃς καλὰ ἔργα 'ς ὅλη σου τὴ ζωή. Νὰ πηγαίνῃς στὴν ἐκκλησία κάθε Κυριακή, νὰ κάνῃς πολλὲς ἐλεημοσύνες καὶ νὰ μὴν ξανακλέψῃς, οὔτε ψέμματα νὰ λές, οὔτε ν' ἀπατᾷς τὸν κόσμο.

Ἡ Μαριόλα ὑπεσχέθη ψεύτικα, ὅτι θὰ τὰ κάνῃ ὅλα αὐτά.

Ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμο τους καὶ ἔφθασαν σὲ λίγο 'ς ἕνα μοναστῆρι, ὅπου ἐζοῦσαν πολλὲς καλογρηές. Ἀπὸ μέσα κι' ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνοιγμένη πύλη τοῦ μοναστηριοῦ, ἐπηγαινοήρχοντο μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ ἔννοια πολλοὶ κόκοροι καὶ κότες. Ἡ Ἀλεποῦ τοὺς ἐκύτταζε μὲ μεγάλη ὄρεξι. Ἐπὶ τέλους δὲν ἐκρατήθη, ἐπῆρε φόρα καὶ χύθηκε ἐπάνω σέ μιὰ ὡραία παχουλὴ πουλακίδα.

Τοῦ Σκαρφάλη ἐκακοφάνη πολὺ αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ ἐκεῖνες τὴς ἐξομολογήσεις κι' ἐκεῖνες τὴς ὑποσχέσεις. Τρέχει, ἁρπάζει τὴ Μαριόλα ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ τὴν τραβᾷ πρὸς ἕνα γεφύρι ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ.

—Ἀ! θειά μου, πῶς μπόρεσες κι' ἔκανες αὐτὸ τὸ